

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris Thomæ à Jesu ... Opera Omnia

Homini Religioso Et Apostolico Tam Qvo Ad Vitæ Activæ, Qvam Contemplativæ functiones utilissima, Duobus Tomis Comprehensa. In Qvibvs Singvlari Pietate, Varia Ervditione Clariori Et Breviori Stylo Continentvr Et Explicantvr ...

Tomás <de Jesus>

Coloniæ Agrippinæ, 1684

Capvt XXVII. Admirabile institutum Rechabitarum ex imitatione instituti Filiorum Prophetarum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38601

apparentibus, omni sollicitudine unanimiter studeant illum ex eis in Patrem super se ponere, qui procedat ceteros in spiritu & virtute ELIÆ, sicut Eliseus hos viros procedebat, qui etiam receperunt in Patrem super se.

Alias cap. xxv.

CAPVT XXVI.

Miracula quædam S. ELISEI, ipsiusque paterna sollicitudo pro commissis sibi filiis.

Miracula coram Filiis prophetarum. Distinctio virtuosorum Jericho, a Filiis Prophetarum. 4. Reg. 2. Ibidem.

Uiceptō itaque ELISEUS regimine prophetice Religionis per ELIAM instituta, sollicitus fuit cuneos monachorum, filiorum Prophetarum sigillatim visitare: quōd cupiens consolari, de absentia ELIÆ, operabatur coram eis signa & virtutes: tum, ne in vacuum videretur gratiam DEI recepisse, tum, ut per hoc eis ostenderet se gerere vices ELIÆ; tum etiam, ut sic eos solidaret in perseverantia vitæ monasticæ. Nam cum esset apud monachos, filios prophetarum habitantes in Iericho, a eis cernentibus dulcoravit Eliseus ad petitionem virorum Iericho amaras aquas civitatis, mittendo sal in aquam fontis. b

Cum autem inde ascenderet ad visitandos filios prophetarum habitantes in Bethel, viri civitatis illius, qui erant idololatæ, habebant ipsum propterea exosum, quia erat cultor veri DEI: in cuius contemptum provocaverunt tunc pueros eorum parvos, ut deriderent Eliseum. Et egressi pueri de civitate, illudabant ei dicentes: Ascende calve, ascende calve. Eliseus autem per hoc intelligens DEUM verum, cuius cultor erat, floccil pendit a virtus civitatis, cum respexisset pueros, maledixit eis in nomine Domini: ut sic magnificaret in civitate nomen veri DEI, quem contemnebant illi. Et mox egressi de saltu duo ursi, laceraverunt ex eis quadraginta duos pueros: quod scientes viri civitatis timerunt valde nomen DEI Elisei. Filij verò Prophetarum illic commorantes, viso hoc signo, cum gaudio & honore receperunt e Eliseum in Patrem eorum & magistrum. d Abijt autem inde Eliseus in montem Carmeli, & visitans & consolans filios prophetarum habitantes ibi: apud quos tunc non diu mansit: quia desiderabat prius cæteros filios prophetarum visitare, & tandem in montem Carmeli redire. f

Pergens ergo inde in Samariam, visitavit filios prophetarum illic habitantes: ubi relictam prophetæ b Abdia oppressam alieno ære, propter alienationem quam fecerat Abdias centum ELIÆ discipulis, quos abscondos servaverat in speluncis, & Eliseus a debito relevavit, & victum sibi, & suis filiis ministravit, multiplicans miraculosè in magnam quantitatem parum olei, in domo mulieris inventi: quod ipsa vendens, & creditorum satisfecit, & de reliquo pretij victum sibi & filiis suis procuravit.

Rediens ergo inde Eliseus in montem Carmeli, transit per civitatem Sunam, ubi erat mulier quædam magna, ad quam m Eliseus divertebat, quoties per Sunam transibat: quem mulier prædicta in suo hospitio honestè recipiebat, in quo cenaculum sibi fecerat, & ei decenter de suis facultatibus ministrabat. Quæ cum filio careret, ed quod haberet vitum ineptum ad generandum, propter senium, promisit sibi Eliseus in remunerationem dictæ hospitalitatis, quod filium de viro suo conciperet, & haberet. Et cum ita

1 hom. à Jesu Oper. Tom. I.

ei evenisset, contigit processa temporis quod postquam puer creverat, mortuus fuit. Indicavit ergo mulier viro suo, se velle ad Eliseum ascendere in Carmelum. Cui vir nesciens filium esse mortuum dixit: Quam ob causam vadis ad eum: hodie non sunt Kalendæ, nec Sabbatum, quasi dicere velle: si hodie esse festum, causam haberes ascendendi ad eum.

Consueverant siquidem devotæ personæ, benedictionem secum victualium afferentes, visitare diebus festis Eliseum, & ceteros monachos montis Carmeli: præcipuè autem devotione audiendi ab Eliseo, & ab alijs prophetis, verbum DEI. Cum ergo venisset mulier illa ad Eliseum in montem Carmeli, corruens apprehendit pedes ejus, & dixit ei: Nunquid petivi filium à te? Nunquid non dixi, ne illudam me? Illudam se reputabat, ed quod filium, quem sine ejus petitione sibi Eliseus à DEO impetraverat, ita citò perdidisset. Cernens autem Eliseus eam in amaritudine magna positam, surgens secutus est eam in domum suam, & ingressus in cubiculum, ubi puer mortuus jacebat, suscitavit ad DEUM oratione, suscitavit à mortuis puerum. Quem cum matri assignasset vivum, illa corruens ad pedes Elisei adoravit super terram, gratias reddens DEO & Eliseo. Per hæc itaque prædicta signa, & plura alia, manifesta sunt Eliseus religiosi viri filijs Prophetarum ELIÆ discipulis duplicem ELIÆ spiritum esse in eo completum: & propterea prædicti omnes monachi receperunt eum pro ELIA in Patrem eorum præcipuum & magistrum.

Monasteria frequentata audiendi verbi Dei causa. Ibidem.

Alias cap. xxv.

CAPVT XXVII.

Admirabile institutum Rechabitarum ex imitatione instituti Filiorum Prophetarum.

ELISEUS etiam per signa & virtutes, quæ operabatur inter plebes, trahebat ad suam propheticam Religionem multos devotos homines. Inde est, quod vir Dei Jonadab filius Rechab, sciens Eliseum à mortuis resuscitasse Sunamitam filium, tractus fuit per hoc ad sequendum in prophetica disciplina vitæ monasticæ prophetam habet illum. Cinai verò progenitores Rechab hominis Dei, qui ab inclyto Jabez legis doctore fuerant profunde in lege DEI erudit, suos posteros legem DEI canere, & laudes ejus resonare docuerant. Jonadab autem in his omnibus plenè instructus, ad majorem perfectionis cumululum, fuit, ut præmittitur, Eliseum Prophetam in monastica vita eremitica imitatus. Et quamvis in virginali castitate Eliseum sequutus non fuerit, volens propter fragilitatem carnis tam se quàm suos uti conjugio, & prolem ad cultum DEI licitè procreare, iam exemplo Elisei, relictis omnibus extra urbes, cum Cinai ab eo descendentibus, in tabernaculis habitavit: de quibus in libro Paralipomenon legitur: Hi sunt Cinai, qui ventrunt de calore, hoc est, de fervore vitæ religiose, domus Rechab, canentes atque resonantes, & in tabernacula commorantes.

Cinai itaque ab hoc Rechab descendentes, & cum Jonadab filio ejus Religionem Elisei eremiticam sequentes, dicti sunt Rechabitarum: quorum pater, scilicet Jonadab, per Eliseum Prophetam in disciplina prophetica monasticæ vitæ eremiticæ benè doctus, injunxit ipsis Rechabitis, & cunctis Cinai ejusdem propositi per affinitatem eis conjunctis, cætera præter continentiam in institutione Elisei consulti: ut videlicet Patri eorum semper obedi-

Cinai eruditi in lege Dei. Fuit: ex ven, pro, fit, quod erat in ms. Gado.

Procreare, elegimus ex Ven. pro, quod phica cor, tractio, B. Hieronimus, & noster, Palastin, aliam legerunt, 70. editionem librorum.

Paralipomenon legitur, hoc est, de fervore vitæ religiose, domus Rechab, canentes atque resonantes, & in tabernacula commorantes. Cinai itaque ab hoc Rechab descendentes, & cum Jonadab filio ejus Religionem Elisei eremiticam sequentes, dicti sunt Rechabitarum: quorum pater, scilicet Jonadab, per Eliseum Prophetam in disciplina prophetica monasticæ vitæ eremiticæ benè doctus, injunxit ipsis Rechabitis, & cunctis Cinai ejusdem propositi per affinitatem eis conjunctis, cætera præter continentiam in institutione Elisei consulti: ut videlicet Patri eorum semper obedi-

CAPVT XXIX.

Carmelitæ liberi manent à communi captivitate Iraclitarum.

vent, & vinum in sempiternum non biberent, & domos non edificarent, & sementem non sererent, & agros non possiderent, & vineas non plantarent nec haberent; sed in solitudine extra utbercunctis diebus in tabernaculo habitarent: prout hæc, & alia, de ipsius plenius testatur Jeremias propheta.

Alias cap xxv.

CAPVT XXVIII.

Elifeus dulces reddit colocynthidas, ac panem multiplicat coram Filijs Prophetarum, juxta vitam verè communem.

Denique ELISEUS summa cum diligentia creditos sibi monachos Filios Prophetarum regebat, quos suo exemplo & magisterio inducebat, propter regnum DEI melius consequendum, ad perfectionem inquirendam, secundam formam disciplinæ vitæ monasticæ per DEUM traditam ELIÆ. Quibus etiam de craftino non sollicitus providebat in vitæ necessarijs, non solum per humanam industriam, imò interdum miraculosè supra naturalem potentiam. Legimus namque in libro Regnorum, quòd cum esset fames in terra, & dicti filij Prophetarum habitarent coram Eliseo, compatiens ipse fami eorum, dixit quãdam vice uni de famulis suis: Pone ollam grandem, & coque pulmentum Filijs Prophetarum. Egressus ille, ut colligeret herbas agrestes, inveniens quasi vitem silvestrem, collegit ex ea colocynthidas implens pallium suum, & nascions quid esset, conscidit in ollam pulmenti. Infuderunt ergo solijs, ut comederent. Cumque gustassent Filij Prophetarum de coctione hac, clamaverunt ad Eliseum, dicentes: Mors in olla viri Dei. Mortiferum enim erat præ amaritudine colocynthidarum illud pulmentum. Non fuit autem Elifeus iratus coquo, laetior enim mensis consuetudinem non habebat: sed dixit eis: Afferte farinam. Et cum attulissent sibi, misit in ollam: & statim dulcorata fuit etca, fugatâ omni amaritudine ab ea. Jussit ergo Elifeus iterum infundi Filijs Prophetarum, qui tunc de ea dulcificata lautè comederunt.

Alteiâ quoque vice, cum vir quidam ex devotione attulisset de Baalsalisa Eliseo panes primitivos, videlicet viginti panes herbas etcos, & frumentum novum in ptra suas; dixit Elifeus ministro suo, ut daret Filijs Prophetarum ad comedendum. Qui respondit: Quantum est hoc, ut apponam coram censum viri? Quasi diceret, Parum, aut nihil erit in ter tantos. Cui dixit Elifeus, da eis: quoniam comedent, & supererit. Posuit itaque coram eis, qui comederunt, & eis satiatis, superfuit juxta verbum Elisei, multiplicantis miraculosè prædictos panes, sine aliqua extrinseca additione. Decebat quippe, ut hac omnia adjucentur eis, non sollicitus indebitè quid manducarent, aut quid biberent, aut quo operirentur: quoniam primum & ante omnia querebant regnum DEI & iustitiam ejus; proicientes omnem sollicitudinem suam in DEUM, cui cura est de hominibus.

4. Reg. 4.

Refectorium commune Monachorum.

4. Reg. 4.

Nulla ibi mulieres.

Matth. 5.

1. Petri 5.

Quoniam ergo prædicti Monachi, dum regebantur per Eliseum, & etiam post ejus decessum, querebant ex totis eorum præcordijs DEI regnum; pro quo facilius consequendo, terrenas divitias & carnales delicias respuebant, humanaque consuetudine, & turbaram tumultus vitabant; ideo præservavit eos DEUS à captivitatibus, ad quas ante incarnationem Christi JESU induxit populum Judæorum, propter peccata eorum. Quod tamen ad majorem Judaici populi cessit confusionem, ut ipse in fortissimis civitatibus & munitis salvati non posse; cum monachi Carmelitæ in aperta montis Carmeli eremo, & non munita, ab insulibus Assyriorum, & exercitibus Chaldaici, per DEUM tunc protegerentur. Sed causa hujus diversitatis fuit, ex parte quidem illius populi, legis divinæ prævaricatio: è contra vero ex parte dictorum monachorum, ejusdem legis observatio.

Quod totum benè significavit propheta DEI Isaïas, dum in persona Domini captivitatem, & terræ dissipationem, populo Judæorum venturam vaticinaretur, ira inter cætera dicens: Plangite super regione desiderabilis, super vinea fertilis: super humum populi missina & vepres ascendent: quanto magis super omnes domos gaudij civitatis exultantis? Domus enim dimissa est, multitudo urbis relicta est. Et postmodum de Monachis Carmelitis illius temporis contrariam sententiam subdens Propheta, in persona Domini, ait: Et eris desertum in Charnel, & Charnel in saltum reputabitur. Et habitabit in solitudine judicium, & justitia in Charnel sedebit. Et erit opus justitiae pax, & cultus justitiae silentium, & securitas usque in sempiternum. Et sedebit populus meus in pulchritudine pacis, & in tabernaculis fiducia, & in requie opulenta. Licet namque temporibus Judaicorum captivitatibus esset desertum in Carmelo, ita quòd Carmelus non in ruinam, vel aedificium, sed in saltum verè reparabatur; populus autem monachorum illic habitantium faciebat in solitudine illa judicium DEI, & servabat in Carmelo justitiam cælestis regni: sicut Propheta prædixerat. Habitabit, inquit, in solitudine judicium, & justitia in Carmelo sedebit. Cujus justitiae opus erat pax, qua ab invicem perimebant bellum: Et cultus prædictæ justitiae erat silentium, quo in ore vitabant multiloquium. Cultus quoque dictæ justitiae erat securitas, qua à corde fugabanti inimicorum metum.

Quippe monachi illi na erant ad invicem per pacem dispositi, quòd inter eos nullum erat bellum. Et sic erant in ore per silentium muniti, quòd inter eos nullum erat multiloquium. Et ita erant in corde quieti & secuti, quòd cor eorum non reprehendebat eos ante DEUM. Ideo confidentes in DEO eos protegente, cujus beneplacita faciebant semper, nullum habebant de inimicis metum. Teste enim Sapiente, Cum placuerint Domino via hominibus, inimicos quoque ejus convertet ad pacem. Quia ergo ipsi studebant DEO per justitiam placere; ideo protexit eos DEUS à timore & insulibus inimicorum, & à captivitatibus Judæorum, sicut promiserat, dicens: Sedebit populus meus in pulchritudine pacis, & in tabernaculis fiducia, & in requie opulenta. scilicet virtutibus & pascuis doctrinæ ve-

Alias cap xxv.

Isaia 32.

Verendum

erat, ut

Carmelus

esset terra

Operari

silentium

& securi-

tas.

Sept. m-

nas dicitur

i. confiden-

tes.

Prover. 16

alias 15.

Mohit

ad men-

tem au-

ctorum,

quadr:

ra vtrio 90.